

Դանիելի գիրքը — հարյուր քսանմեկերորդը

Բացահայտելով վերջին օրերի նշանները. հասկանալով Քրիստոսի մատնանշումները գարնան բողբոջող ծառերի վերաբերյալ

Jeff Pippenger

2024-03-07

Քրիստոսը Իր ժողովրդին ցույց տվեց գարնան բողբոջող ծառերը, որպեսզի նրանք հասկանան վերջին օրերի «նշանները» և այդ «նշանների» նշանակությունը:

«Քրիստոսն Իր ժողովրդին պատվիրել էր հսկել Իր գալստյան նշաններին և ուրախանալ, երբ տեսնեն իրենց եկող Թագավորի նշանները: «Երբ այս բաները սկսեն կատարվել,— ասաց Նա,— այն ժամանակ վեր նայեցե՛ք և ձեր գլուխները բարձրացրե՛ք, որովհետև ձեր փրկագնումը մոտեցել է»: Նա Իր հետևորդների ուշադրությունը դարձրեց գարնան բողբոջող ծառերին և ասաց. «Երբ դրանք այժմ բողբոջեն, դուք ինքներդ ձեզանից տեսնում և գիտեք, որ ամառն արդեն մոտ է: Նույնպես էլ դուք, երբ տեսնեք, որ այս բաները կատարվում են, իմացե՛ք, որ Աստծո արքայությունը մոտ է»: Դուկաս 21:28, 30, 31»: Մեծ պայքարը, 308:

Վերջին օրերի «նշանները» նախապատկերված էին այն «նշաններով», որոնք հայտարարեցին և ուղեկցեցին առաջին հրեշտակի շարժման սկիզբը: Այդ «նշանները» ներառում էին երկնքի սասանումը, սակայն Հովելը ցույց է տալիս, որ վերջին օրերի «նշանները»՝ այն օրերի, երբ Իսրայելի անօրենությունը պիտի փնտրվի և չգտնվի, երբ Աստծո սուրբ լեռը հավիտյան սուրբ կլինի, որովհետև այլևս օտարներ երբեք չեն անցնի նրա միջով,— երկնքի զորությունների սասանման հետ միասին պիտի ներառեն նաև երկրի զորությունների սասանումը: Քույր Ուայթը ցույց է տալիս երկնքի զորությունների սասանման և երկրի զորությունների սասանման միջև եղած տարբերությունը:

«1848 թվականի դեկտեմբերի 16-ին Տերը ինձ ցույց տվեց երկնքի զորությունների սասանումը: Ես տեսա, որ երբ Տերը, Մատթեոսի, Մարկոսի և Դուկասի կողմից արձանագրված նշանները տալով, ասաց՝ «երկինք», Նա նկատի ուներ երկինքը, և երբ ասաց՝ «երկիր», նկատի ուներ երկիրը: Երկնքի զորություններն են արեգակը, լուսինը և աստղերը: Դրանք իշխում են երկնքում: Երկրի զորություններն են նրանք, որ իշխում են երկրի վրա: Երկնքի զորությունները պիտի սասանվեն Աստծո ձայնից: Այնժամ արեգակը, լուսինը և աստղերը պիտի տեղաշարժվեն իրենց տեղերից: Նրանք պիտի չանցնեն, այլ պիտի սասանվեն Աստծո ձայնից:

«Մուրճ, ծանր ամպերը բարձրացան և բախվեցին միմյանց: Մթնոլորտը բաժանվեց և հետ գլորվեց, և ապա մենք կարող էինք վեր նայել Օրիոնի մեջ եղած բաց տարածության միջով, որտեղից հնչեց Աստծո ձայնը: Սուրբ Քաղաքը պիտի իջնի այդ բաց տարածության միջով: Ես տեսա, որ երկրի զորություններն այժմ սասանվում են, և որ դեպքերը գալիս են իրենց կարգով: Պատերազմը, և պատերազմի լուրերը, սուրը, սովը և համաճարակը նախ պիտի սասանեն երկրի

գորությունները, ապա Աստծո ձայնը պիտի սասանի արևը, լուսինը և աստղերը, ինչպես նաև այս երկիրը: Ես տեսա, որ Եվրոպայում գորությունների սասանումը այն չէ, ինչպես ոմանք են ուսուցանում, թե դա երկնքի գորությունների սասանումն է, այլ դա բարկացած ազգերի սասանումն է»: Early Writings, 41.

Մատթեոսում, Մարկոսում և Ղուկասում երկինքների սասանումը ներկայացնում է այն իշխանությունների սասանումը, որոնք իշխում են երկինքների վրա՝ ներկայացված արեգակով, լուսնով և աստղերով: Այս բոլոր երկնային իշխանությունները սասանվեցին և առաջ բերեցին «նշանները», որոնք նախորդեցին առաջին հրեշտակի շարժմանը և հռչակեցին այն: Այդ երկնային իշխանությունները կրկին պիտի սասանվեն երրորդ հրեշտակի շարժման ընթացքում: Սակայն երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ երկրի իշխանություններն էլ պիտի սասանվեն: Երկրի իշխանությունները այն իշխանություններն են, որոնք իշխում են երկրի վրա: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սասանվեցին երկրի, ոչ թե երկնքի իշխանությունները:

«Արդյո՞ք այժմ տարածվում է այն խոսքը, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը պետք է սրբվի մակընթացային ալիքով: Մա ես երբեք չեմ ասել: Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ բարձրացող մեծ շենքերին, հարկ առ հարկ. «Ի՛նչ սոսկալի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, երբ Տերը վեր կենա երկիրը սաստիկ ցնցելու համար: Այն ժամանակ Հայտնություն 18:1–3-ի խոսքերը պիտի կատարվեն»: Հայտնության տասնութերորդ գլխի ամբողջությունը նախազգուշացում է այն բանի մասին, ինչ պիտի գա երկրի վրա: Բայց ես առանձնապես որևէ լույս չունեմ այն մասին, թե ինչ է գալու Նյու Յորքի վրա, բացի նրանից, որ գիտեմ՝ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը պիտի տապալվեն Աստծո գորության շրջելու և շուտ տալու ազդեցությամբ: Ինձ տրված լույսից ես գիտեմ, որ կործանում կա աշխարհում: Տիրոջ մեկ խոսքը, Նրա հզոր գորության մեկ հպումը, և այս վիթխարի կառույցները պիտի ընկնեն: Պիտի տեղի ունենան այնպիսի տեսարաններ, որոնց ահավորությունը մենք չենք կարող պատկերացնել»: Review and Herald, July 5, 1906.

Միլլերականների պատմության մեջ Ղուկասի կողմից արձանագրված նշաններից մեկը «ազգերի տագնապն» էր: Ազգերը ներկայացնում են այն իշխանությունները, որոնք տիրում են երկրին, և 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին երկրի վրա եղած յուրաքանչյուր ազգ սասանվեց, երբ երրորդ Վայր մտավ մարգարեական պատմության մեջ: Այդ երկրային սասանումը ներկայացված էր Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում, սակայն ոչ թե երկրի իշխանությունների սասանման աստվածաշնչյան արտահայտությամբ: Այն ներկայացված էր «ազգերի տագնապը» արտահայտությամբ, ինչպես որ դա բերվեց աշխարհի ազգերի վրա, երբ Նյու Յորքի մեծ շենքերը կործանվեցին: Ղուկասում «ազգերի տագնապը» երկրի իշխանությունների սասանումն է, և այն կատարվեց Միլլերականների պատմության մեջ:

«Ես տեսա, որ այժմ երկրի գորությունները սասանվում են, և որ իրադարձությունները գալիս են կարգով: Պատերազմը և պատերազմների լուրերը, սուրը, սովը և ժանտախտը նախ սասանելու են երկրի գորությունները, ապա Աստծո ձայնը պիտի սասանի արևը, լուսինը և աստղերը, և այս երկիրն էլ նույնպես: Ես տեսա, որ Եվրոպայում գորությունների սասանումը, ինչպես ոմանք

ուսուցանում են, երկնքի գորությունների սասանումը չէ, այլ բարկացած ազգերի սասանումն է»: Early Writings, 41.

«Բարկացած ազգերի գորությունների սասանումը» «երկրի գորությունների» սասանումն է, ինչպես դա Ադվենտիզմի վաղ պատմության մեջ պատկերվեց «Եվրոպայում եղած գորությունների» սասանմամբ: Ուրիայի Սմիթը 1838 թվականին ցույց տվեց, թե ինչն էր սասանում Եվրոպայի գորությունները:

«Ինչպես այս [6-րդ] փողի մարգարեական ժամանակահատվածը սկսվեց Արևելքի քրիստոնյա կայսրի կողմից իշխանությունը կամովին թուրքերի ձեռքը հանձնելով, այնպես էլ մենք արդարացիորեն կարող ենք եզրակացնել, որ դրա ավարտը պետք է նշանավորվեր այդ իշխանության կամովին հանձնումով թուրքական սուլթանի կողմից դարձյալ քրիստոնյաների ձեռքը: 1838 թվականին Թուրքիան ներքաշվեց պատերազմի մեջ Եգիպտոսի դեմ: Եգիպտացիները, ըստ ամենայնի, պատրաստ էին տապալելու թուրքական իշխանությունը: Դա կանխելու համար Եվրոպայի չորս մեծ տերությունները՝ Անգլիան, Ռուսաստանը, Ավստրիան և Պրուսիան, միջամտեցին՝ պահպանելու թուրքական կառավարությունը: Թուրքիան ընդունեց նրանց միջամտությունը: Լոնդոնում գումարվեց խորհրդածոցով, որտեղ կազմվեց վերջնագիր, որը պետք է ներկայացվեր Եգիպտոսի փաշա Մեհեմետ Ալիին: Ակնհայտ է, որ երբ այս վերջնագիրը հանձնվեց Մեհեմետի ձեռքը, Օսմանյան կայսրության ճակատագիրը փաստորեն կհանձնվեր Եվրոպայի քրիստոնյա տերությունների ձեռքը: Այս վերջնագիրը հանձնվեց Մեհեմետի ձեռքը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Եվ հենց այդ օրը սուլթանը նամակ հղեց չորս տերությունների դեսպաններին՝ հարցնելով, թե ինչ պետք է արվի, եթե Մեհեմետը հրաժարվի ենթարկվել իրենց առաջարկած պայմաններին: Պատասխանը այն էր, որ նա չպետք է անհանգստանա որևէ հնարավոր զարգացումից, որովհետև նրանք դրա համար արդեն միջոցներ էին ձեռք առել: Մարգարեական ժամանակահատվածն ավարտվեց, և հենց այդ օրը մահմեդական գործերի վերահսկողությունն անցավ քրիստոնյաների ձեռքը, ինչպես քրիստոնեական գործերի վերահսկողությունն էր անցել մահմեդականների ձեռքը 391 տարի և 15 օր առաջ: Այսպես ավարտվեց երկրորդ վայր, և վեցերորդ փողը դադարեց հնչելուց»: Ուրիա Սմիթ, Synopsis of Present Truth, 218:

Երկրորդ Վայի իսլամը անցել էր իր գորության գագաթնակետը, որը, ըստ Աստծո խոսքի, պիտի շարունակվեր երեք հարյուր իննսուամեկ տարի և տասնհինգ օր: Սակայն 1830-ականներին Եգիպտոսը փորձում էր Եգիպտոսում վերահաստատել իսլաֆայություն՝ նպատակ ունենալով շարունակելու մահմեդական պատմության երկրորդ մեծ ջիհադը: Իսլամական նոր պատերազմների հնարավորությունը եվրոպական տերություններին ստիպում էր դողալ վախից: Տասնամյակներ շարունակ իսլամի կողմից իր պատերազմը վերստին բորբոքելու ճգնաժամը այդ տարիների պատմաբանների և լրագրյալների կողմից կոչվում էր «Արևելյան հարց»: Արևելքի որդիների պատերազմը դարեր շարունակ մղվել էր Եվրոպայի ազգերի դեմ, որոնք իրենց կրոնը ստացել էին Հռոմեական եկեղեցուց: 1838 թվականին Քրիստոսի կողմից հիշատակված «ազգերի նեղությունը» ներկայացնում էր բարկացած ազգերի ցնցումը,

որն առաջացել էր նախկին Հռոմեական կայսրության դեմ իսլամի կողմից մղված պատերազմի հետևանքով:

«Եփրատ մեծ գետի մեջ կապված չորս հրեշտակներին [արձակելով]՝ ես հասկանում եմ, որ Աստված այժմ պատրաստվում էր թույլ տալ Օսմանյան կայսրությունը կազմող չորս գլխավոր ազգերին, որոնք իզուր էին փորձել հպատակեցնել Կոստանդնուպոլսում գտնվող Արևելյան կայսրությունը և Եվրոպան նվաճելու մեջ միայն չնչին առաջընթաց էին ունեցել, այժմ վերցնել Կոստանդնուպոլիսը և հեղեղել ու հպատակեցնել Եվրոպայի մեկ երրորդ մասը, ինչը փաստորեն տեղի ունեցավ տասնհինգերորդ դարի միջնամասի շուրջը»: Ուիլյամ Միլլերի Երկեր, հատոր 2, 121:

Ղուկասում գտնվող պատմության մեջ ազգերի նեղությունը եղել է «շփոթության մեջ. ծովն ու ալիքները գոչում էին», և մարդկանց «սրտերը մարում էին նրանց մեջ վախից և այն բաներին սպասելուց, որ գալու էին երկրի վրա»: Արևելյան Հարցի շփոթությունը շարունակեց ալեկոծել երկրի գործություններին մինչև իսկ քսաներորդ դարը, և այդ նեղության խորհրդանիշն էր «մարդկանց սրտերը մարում էին նրանց մեջ վախից» և «ծովն ու ալիքները գոչում էին»:

«Աստծո ծառաների այս կնիքադրումն այն նույնն է, որ Եզեկիելին ցույց տրվեց տեսիլքում: Հովհաննեսն էլ եղավ այս ամենասարսափազդու հայտնության վկան: Նա տեսավ ծովն ու ալիքների մոնչյունը, և մարդկանց սրտերը՝ երկյուղից մաշվելիս: Նա տեսավ, թե ինչպես էր երկիրը շարժվում, և լեռները տարվում էին ծովի մեջտեղը (ինչը բառացիորեն տեղի է ունենում), նրա ջրերը մոնչում ու խռովվում էին, և լեռները դողում էին նրա ուռեցումից: Նրան ցույց տրվեցին պատուհասները, համաճարակը, սովը և մահը, որոնք կատարում էին իրենց սարսափելի առաքելությունը»: Testimonies to Ministers, 445.

Երբ Հովհաննեսին ցույց տրվեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, նա տեսավ ազգերի նեղությունը, ինչպես ներկայացված էր մոնչացող ծովերով ու ալիքներով, և մարդկանց սրտերը՝ վախից նվաղելիս, և դա նույն այն կնքումն էր, որ Եզեկիելին ցույց էր տրվել իններորդ գլխում: Եզեկիելին ցույց տրվեցին կնքման ներքին տարրերը, իսկ Հովհաննեսին՝ կնքման հետ կապված արտաքին տարրերը: Հովհաննեսը տեսավ, որ ազգերի բարկանալը կապված է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման հետ, և ազգերի բարկանալը նաև այն ազգերի նեղությունն է, որի մասին խոսում է Ղուկասը, և որը պատմականորեն նույնացվում է որպես Արևելյան Հարց: Հովհաննեսին ցույց տրվեց, որ երրորդ Վայի իսլամը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման արտաքին նշանն է:

«Ներկայիս ժամանակը ճնշող հետաքրքրության ժամանակ է բոլոր կենդանի մարդկանց համար: Կառավարիչներն ու պետական գործիչները, վստահության և իշխանության դիրքեր զբաղեցնող մարդիկ, բոլոր խավերի մտածող տղամարդիկ և կանայք, իրենց ուշադրությունը սևեռել են մեր շուրջը տեղի ունեցող իրադարձությունների վրա: Նրանք հետևում են ազգերի միջև գոյություն ունեցող լարված, անհանգիստ հարաբերություններին: Նրանք նկատում են այն սաստկությունը, որ տիրապետության տակ է առնում ամեն մի երկրային տարրը, և

գիտակցում են, որ ինչ-որ մեծ և վճռական բան շուտով տեղի պիտի ունենա, որ աշխարհը կանգնած է վիթխարի ճգնաժամի եզրին»:

«Հրեշտակներն այժմ գսպում են հակամարտության քամիները, որպեսզի դրանք չփչեն, մինչև աշխարհը նախագգուշացվի իր վրա հասնող կործանման մասին. սակայն փոթորիկ է հավաքվում՝ պատրաստ պայթելու երկրի վրա. և երբ Աստված Իր հրեշտակներին հրամայի արձակել քամիները, այնժամ կծավալվի այնպիսի հակամարտության տեսարան, որպիսին ոչ մի գրիչ չի կարող նկարագրել:

«Աստվածաշունչը, և միայն Աստվածաշունչը, տալիս է այս բաների ճիշտ ըմբռնումը: Այստեղ են հայտնված մեր աշխարհի պատմության մեծագույն վերջին տեսարանները, իրադարձություններ, որոնք արդեն իսկ իրենց սովորներն առաջ են գցում, որոնց մոտենալու ձայնը երկրին սարսռալ է տալիս և մարդկանց սրտերը վախից մարել»։ Կրթություն, 179, 180:

Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում Հիսուսը մատնանշեց այն «նշանները», որոնք սկիզբ դրեցին Միլլերական շարժմանը, և ըստ Քույր Ուայթի՝ այդ բոլոր «նշանները» կատարվեցին: Լիսաբոնի երկրաշարժը, խավար օրը, աստղերի ընկնելը և ազգերի նեղությունը, որը ներկայացնում էր երկրի գործությունների սասանումը, և որը կատարվեց իսլամի միջոցով՝ Արևելյան հարցի հարուցած վախի մեջ, բոլորը կատարված են: Միլլերական «նշանները» ներառում են նաև Մարդու Որդու գալը ամպով, որը կատարվեց այն «նշանների» ճիշտ հաջորդականությամբ, ինչպես դրանք տրվել էին Քրիստոսի կողմից, որովհետև այն բանից հետո, երբ ազգերի նեղությունն ավարտվեց 1840 թվականին Օսմանյան գերիշխանության գսպմամբ, Քրիստոսը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին եկավ Ամենասուրբ Տեղը, և երբ Նա եկավ, Նա ամպերով եկավ:

«Եվ ահա երկնքի ամպերով գալիս էր մեկը, որ մարդու Որդու նման էր, և հասավ Հինավուրցին, և Նրան մոտեցրին Նրա առջև: Եվ Նրան տրվեց իշխանություն, փառք և թագավորություն, որպեսզի բոլոր ժողովուրդները, ազգերը և լեզուները ծառայեն Նրան. Նրա իշխանությունը հավիտենական իշխանություն է, որ չի անցնի»։ Դանիել 7:13, 14: Այստեղ նկարագրված Քրիստոսի գալուստը Նրա երկրորդ գալուստը երկիր չէ: Նա գալիս է Հինավուրցի մոտ՝ երկնքում, ընդունելու իշխանություն, փառք և թագավորություն, որոնք պիտի տրվեն Նրան՝ որպես միջնորդ Իր գործի ավարտին: Հենց այս գալուստն է, և ոչ թե Նրա երկրորդ գալուստը երկիր, որ մարգարեությամբ կանխասացվել էր տեղի ունենալ 2300 օրերի ավարտին՝ 1844 թվականին: Երկնային հրեշտակների ուղեկցությամբ մեր մեծ Քահանայապետը մտնում է սրբության սրբոցը և այնտեղ հայտնվում Աստծո ներկայության առաջ՝ մասնակցելու Իր ծառայության վերջին գործողություններին հանուն մարդու՝ կատարելու քննիչ դատաստանի գործը և քավություն անելու բոլոր նրանց համար, ովքեր ճանաչվում են արժանի՝ օգտվելու դրա բարիքներից»։ Մեծ պայքարը, 479:

Միլլերիականների պատմության հետ կապված «նշանները» նախատիպում էին հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության հետ կապված «նշանները»: Երբ Քրիստոսը առակի միջոցով տվեց պատմական պատումի երկրորդ վկայությունը, Նա

Իր աշակերտների ուշադրությունը դարձրեց «գարնան բողբոջող ծառերի» վրա: Նա նրանց հայտնեց, որ երբ ծառերը սկսում են բողբոջել, դուք գիտեք, որ աշխարհի վախճանին մոտ եք, և որ այն սերունդը, որը կտեսնի գարնան բողբոջող ծառերը, կապրի՝ տեսնելու երկնքի ու երկրի անցնելը՝ Նրա երկրորդ գալստյան կրակների մեջ:

Երբ նրանք այժմ բողբոջում են, դուք ինքներդ ձեզնից տեսնում և գիտեք, որ ամառն արդեն մոտ է: Այդպես էլ դուք, երբ տեսնեք, որ այս բաները կատարվում են, իմացե՛ք, որ Աստծո արքայությունը մոտ է: Ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, այս սերունդը չի անցնի, մինչև որ ամենը կատարվի: Երկինքն ու երկիրը պիտի անցնեն, բայց իմ խոսքերը չեն անցնի: Ղուկաս 21:30–33.

Այդ դեպքում հարցը դառնում է. «Ե՞րբ ծառերը սկսեցին բողբոջել»: Վերջին անձրևը սկսեց տեղալ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որը, ըստ Եսայիայի, Աստծո «սաստիկ հողմի օրը»՝ «արևելյան հողմի օրը» է:

Չափով, երբ այն արձակի, դու նրա հետ պիտի վիճես. Նա դադարեցնում է իր խիստ հողմը արևելյան հողմի օրը: Արդ, սրանով պիտի քավվի Հակոբի անօրենությունը, և ահա նրա մեղքը վերացնելու ամբողջ պտուղը՝ երբ նա գոհասեղանի բոլոր քարերը կդարձնի փշրված կավիճաքարերի պես. պուրակներն ու կուռքերը այլևս կանգուն չեն մնա: Սակայն ամրացված քաղաքը պիտի ամայանա, բնակավայրը պիտի լքվի և անապատի պես թողնվի. այնտեղ հորթը պիտի արածի, այնտեղ էլ պիտի պառկի և խժռի նրա ճյուղերը: Երբ նրա ոստերը չորանան, պիտի կոտրվեն. կանայք կգան և կրակ կդնեն դրանց վրա. որովհետև սա հասկացողություն չունեցող ժողովուրդ է. ուստի նրան Ստեղծողը նրան չի ողորմի, և նրան Ձևավորողը նրա հանդեպ բարեհաճություն չի ցույց տա: Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տերը պիտի գարնի գետի հունից մինչև Եգիպտոսի հեղեղատը, և դուք մեկ առ մեկ պիտի հավաքվեք, ո՛վ Իսրայելի որդիներ: Եվ պիտի լինի այն օրը, որ մեծ փողը պիտի հնչի, և պիտի գան նրանք, որ կորստյան էին մատնված Ասորեստանի երկրում, և Եգիպտոսի երկրում եղող վտարանդիները, և պիտի երկրպագեն Տիրոջը Երուսաղեմի սուրբ լեռան վրա: Եսայիա 27:8–13:

Վերջին անձրևը սկսեց ցողել (չափված) 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և սկսվեց բանավեճը վերջին անձրևի լուրի և կեղծ խաղաղության ու ապահովության լուրի շուրջ: Այդ բանավեճի պատմությունն է այնտեղ, որտեղ Հակոբի անօրենությունը հեռացվում է (մաքրվում, այսինքն՝ քավվում): Բանավեճի պատմությունը, որը Ամբակումի բանավեճն է, հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանն է, որն ավարտվում է նրանով, որ Լառդիկեական Յոթներորդ օրվա Ադվենտիստը դուրս է թքվում Տիրոջ բերանից, որովհետև նա, որպես «ամրացված քաղաք», պիտի ամայանա, որովհետև դարձել էր մի ժողովրդի քաղաք, որ խոհեմություն չունի, և որը ողորմություն կամ շնորհ չի գտնում: Այն ժամանակ Հայտնության տասնութերորդ գլխի «երկրորդ ձայնը» պիտի հնչեցնի մեծ փող, որը յոթներորդ փողն է և երրորդ վայրը, և Աստծո մյուս հոտը պիտի գա ու երկրպագի «Երուսաղեմում», որը պիտի դարձած լինի հաղթական եկեղեցու շարժումը:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը ցույց է տալիս, որ երկրի պատմության վերջին սերունդը հասել է, և միայն նրանք, ովքեր ճանաչում են զարնան բողբոջող ծառերը, կընդունեն այն անձրևը, որը ծառերին բողբոջել է տալիս: Միայն նրանք, ովքեր ճանաչում են, որ երրորդ վայի իսլամն է այն, ինչը նշանավորում է վերջին անձրևի գալուստը և հարյուր քառասունչորս հազարների կնքումը, կլինեն այդ խմբի մեջ:

«Միայն նրանք, ովքեր ապրում են իրենց ունեցած լույսին համապատասխան, կստանան ավելի մեծ լույս: Եթե մենք օրեցօր առաջ չընթանանք գործուն քրիստոնեական առաքինությունների դրսևորման մեջ, ապա չենք ճանաչի Սուրբ Հոգու հայտնությունները վերջին անձրևում: Այն կարող է թափվել մեր շուրջօրվոր եղող սրտերի վրա, բայց մենք այն չենք զանազանի և չենք ընդունի»: Testimonies to Ministers, 507.

«Մենք չպետք է սպասենք վերջին անձրևին: Այն գալիս է բոլոր նրանց վրա, ովքեր կընդունեն և իրենցը կդարձնեն շնորհի այն ցողն ու հեղեղները, որ թափվում են մեզ վրա: Երբ մենք հավաքում ենք լույսի բեկորները, երբ գնահատում ենք Աստծո հաստատուն ողորմությունները, Ով սիրում է, որ մենք վստահենք Իրեն, այն ժամանակ յուրաքանչյուր խոստում պիտի կատարվի: «Որովհետև ինչպես երկիրը ծլեցնում է իր բողբոջը, և ինչպես պարտեզը աճեցնում է իր մեջ սերմվածները, այնպես էլ Տեր Աստված արդարությունն ու փառաբանությունը պիտի բուսցնի բոլոր ազգերի առաջ» (Եսայիա 61:11): Ամբողջ երկիրը պիտի լցվի Աստծո փառքով»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Մենք կշարունակենք ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Եթե նրանք, ովքեր կարող են օգնել — ում, չարթնանան իրենց պարտքի գիտակցությանը, ապա չեն ճանաչի Աստծո գործը, երբ լսվի երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը: Երբ լույսը դուրս գա՝ լուսավորելու երկիրը, Տիրոջ օգնությանը հասնելու փոխարեն նրանք կցանկանան կապկպել Նրա գործը, որպեսզի այն համապատասխանեցնեն իրենց նեղ պատկերացումներին: Թույլ տվեք ձեզ ասել, որ Տերն այս վերջին գործում պիտի աշխատի մի կերպ, որ մեծապես դուրս կլինի իրերի սովորական կարգից, և մի ճանապարհով, որը հակառակ կլինի մարդկային որևէ ծրագրմանը: Մեզանում կլինեն այնպիսիք, ովքեր միշտ կցանկանան վերահսկել Աստծո գործը, նույնիսկ թելադրել, թե ինչպիսի շարժումներ պիտի արվեն, երբ գործը առաջ գնա այն հրեշտակի առաջնորդությամբ, որ միանում է երրորդ հրեշտակին՝ աշխարհին տրվելիք պատգամում: Աստված պիտի գործադրի այնպիսի ուղիներ և միջոցներ, որոնցով կերևա, որ Նա ղեկը վերցնում է Իր իսկ ձեռքը: Գործիչները պիտի զարմանան այն պարզ միջոցներից, որոնք Նա պիտի գործածի՝ իրականացնելու և կատարելության հասցնելու Իր արդարության գործը»: Testimonies to Ministers, 300.